

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

έκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
! Έδρα μας ή πόλις ή των Παρθενώνων.

Έτος χίλια κι' όκτακόσα κι' έννεήκοντα κι' όκτώ,
τόν Έτημ-Πασσά γιά δώρο σας χαρίζω διαλεκτό.

Έκτα του Δεκεμβρίου κι' εικοστή,
σχόλη των Χριστουγέννων χωριστή.

Έξάκσα τέσσαρα και σαράντ' άκόμα,
στο κλεινόν πτολιέθρον ξεχειλίξ' ή βρώμα.

Χριστούγεννα πολιτικά γριφώδη κι' άλληγορικά.

Με σάλτους και σαντούρια
ξεπροβάλλομε
Χριστούγεννα καινούρια
νά σας ψάλωμε.

Μεσσίας νέας ζύμης
έτοιμάζεται
κι' Αλέξανδρος Ζαήμης
ονομάζεται.

Νάτος άνοικτομαάτης
μής στο κουδοκλι του,
κι' άλλος Άρποκράτης
τό παρασοκλι του.

Μάγος κανείς με δώρα
δέν ξεκίνησε,
κι' ή των Έλέγχων ψώρα
τόν προσκύνησε.

Τόν χείμαρρον των φόγω
δισκέλισε,
τήν φάνηνη των άλόγων
τήν διέλυσε.

Ό θεός ό θυμώδης
έπειράθηκε,
κι' ως βασιλεύς Ηρώδης
έταράχθηκε

Κομμάτων φαρμασσώνοι
τόν σκιαχτήκανε,

γι' αυτό καλά και σώνει
του ριχτήκανε.

Τά χειλη του δετά
τσακίζουν κόκκαλα,
και μοιάζουν κολλητά
γλυκοπορτόκαλα.

Μουστάκι του Μεσοία
γιά σιδέρωμα
προσφέρεται θυσία
κι' άφιέρωμα.

Έλατε τñoμά του
ν' άποθεώσωμε,
φέρτε τό Πρόγραμμά του
νά τόν φασκίωσωμε.

Και βάλτε τον στην κούνια
νά τόν κουνήσωμε,
κι' ύστερα με κουδούνια
νά τόν ξυπνήσωμε.

Νά κήνη στράτα στράτα
και περίπατο,
νά τόν είπουν φουσατά
πρώτον κι' Ύπατο.

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τάμαθε, Περικλέτο μου, τά Ξαφικά χαμπίτρα ;
τόρα θά γίνουε έκλογαίς χωρίς διαδηλώσει,
δέν θάχωμε τρεχάματα με σύμβολα 'στα χέρια,
δέν θάχωμε παροξυσμούς και δάγκωμα της γλώσσα.
Π.—Ό ποιόν πίνθος κελαινόν Έλλάδος γήν ικάνει !

Φ.— Δὲν ξέρω, Περικλέτο μου, τί κάνει καὶ δὲν κάνει,
μὰ τοῦτο μάθε φανερά
πῶς ἐκλογὴ θὰ γίνη
ἀνάλατη καὶ χλιαρὰ
'στὴς δόξης τὸ καμίνι.

Π.— Μὴ πέρνει τὸ παράπονο καὶ τὸ μικρὸ τὸ κλάμμα...
πῶς εἶναι δυνατόν ποτὶ νὰ γίνη τίποτε πράμμα ;

Φ.— Κλάψατε κοιλάδες κι' ὄρη
μὲ τὸ νέο τὸ χαμπάρι,
τῆς Ἑλλάδος ψηφοφόροι,
σηκώθητε 'στὸ ποδάρι.

'Εκλογαῖς χωρὶς ἀντάρα,
ἐκλογαῖς χωρὶς λαχτάρα,
δίχως ἐξαψὶ καὶ λύσσα
νὰ τραβῆς 'στῆς κάλπαις ἴσα.

'Εκλογαῖς χωρὶς μπουρὶ
καὶ κορόνια καὶ κλαδιὰ
εἶναι κάτω, βρὲ παιδιὰ,
ὅπου νοῦς δὲν τὸ χωρεῖ.

Μὲς 'στὸ τμήμα νὰ πηγαίνης
δίχως παρδαλαῖς παντιέρας,
κι' ἔσυχα νὰ μπαينوβγαίνης
δίχως τρέμους καὶ φοβέραις.

Μήτε βίτσα νὰ κρατῶ,
νὰ μὴ φαίνωνται ραβδόχοι,
νὰ μὴ βλέπης φτερωτὸ
Τσελεπίτσαρη τσαρούχι.

Τμήματα σαχλά καὶ κρύα,
ψῆφοι δίχως μαχαιριὰ,
μήτε λαμπασφορία
μὲ πεντάρια κεριὰ.

'Ὁ μεγάλη σαχλαμάρα
τῆς μελλούσης ἐκλογῆς !
'στὸ ποδάρι, σάρα μάρα,
κούτσαδοι νομοταγίς.

Π.— 'Ὁ Πατρίδα μου καυμένη,
ποῦ γὰρ εἶνα χ'άθηκα,
τώρα πλείον τί σοῦ μένει ;
πάει, σ' εἰσ'άθηκα.

Γιὰ παρηγοριὰ μονάχη
'πρόσμενα 'στὴν ἐκλογὴ
νὰ φορίσης τὸ σιλάχι
καὶ ν' ἀρχίσης τὴ σφαγὴ.

'Πρόσμενα πῶς θὰ φροδέω
μὲς 'στ'ὼν ψῆφον τὸν ἀγώνα,
κι' ὅπως πρὶν θὰ σὲ κυττάξω
κουτσαδάκεν'' Ἀμαζόνα.

'Ἐλεγα πῶς θὰ γυμνώσης
τὸ κρυμμένο σου σπαθί,

κι' αἶμα 'στὰς διαβηλώσεις
κρουνηδὸν πῶς θὰ χυθῆ.

'Ἐλεγα, Πατρίς Ἑλληνικὴ,
πῶς 'στὸν πόλεμον εἰκόνον
ἂν σ' ἰδοῦσαι φυγὴ,
πλὴν ἠρωτισμοῦ μητέρα
θὰ σὲ δεῖξῃ πέρα πέρα
ματιόδης ἐκλογῆ.

Πόλεμος Ἑλληνικός
ἔσυχος κι' εἰρηνικός,
καὶ χωρὶς φοναῖς ἀγῶν
σωτηρίων ἐκλογῶν.

Τάξις σ' ὄλαις τῆς μεριάς,
νὰ μὴ βλέπης μαχαιριαῖς,
νὰ μὴν πέφτουν μαγκουριαῖς,
νὰ μὴν πέφτουν κουμποριαῖς.

'Ἐκλογὴ χωρὶς ἀμυδράλια
καὶ χωρὶς ρητόρων σάλια
κι' αἱματόδρεκτα κεφάλια,
ὦ κατάστασις ! ὦ χάλια !

'Ὁ ! κακὸ ποῦ περιμένει
κυριάρχους ψηφοφόρους !
ὦ ! ποῦ τώρα μεθυσμένοι
δὲν θ' ἀκούνη λιμαδόρους.

'Ὁ ! ποῦ τώρα, πατριώται,
παῖδε κάθε χάρισμα !
ὦ ! ποῦ τώρα δὲν θὰ τρῶτε
καρτσάδες χάρισμα.

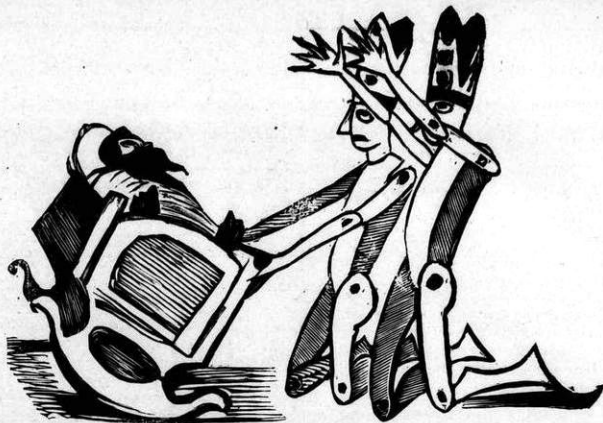
'Ὁ ! ποῦ δὲν θὰ μοῦ βροντῆς
τενεκίδες πατρελαίου,
κι' οὔτε φάλα θ' ἀπαντῆς
ψηφοφόρου λυσσαλίου.

'Ὁ ! ποῦ τοῦ κυρὸς ἡ γῆ
δὲν θὰ βράζῃ σὰν τὸν μούστο !
ὦ ! ποῦ ἔλαχον 'ἐκλογὴ
δίχως χ'άξι, δίχως γούστο.

'Ὁ Πατρίδα μου καυμένη,
ποῦ γὰρ εἶνα χ'άθηκα,
τώρα πλείον τί σοῦ μένει ;
πάει, σὲ 'εἰσ'άθηκα.

'Ὁ ! Πατρίδα λιμαδόρα
καὶ γιὰ κάλπαις γόνιμη !
ὦ ! καὶ σὺ, ποῦ κάνεις τῶρα
τὴν κυρὰ τὴν φρόνιμη !

'Ὁ ! ποῦ φρόνησις σὲ ρίβει,
ὦ ! ποῦ φρόνησις σὲ πνίγει
ἀπὸ τότε ποῦ συνίδῃ
τοῦ πολέμου τὸ κυνήγι.

Φ. — Θυμάσαι, Περικλίτο μου, πού μ' ἔλεγες φάρουτη ;
 γιὰ κútτα τώρα, μακαρά,
 γιὰ κútτα δόντια μιά φορά,
 πού και κροκόδειλο 'μποροῦν νά φάνε σάν κουρκοῦτι.

Τί μὲ θεωρεῖς ἀκίνητος και γάσκεις μὲ βλακεία ;
 κútταξε δόντια πούβγαλα σὲ τέτοιαν ἡλικία,
 ὁ Μπάμπανος μοῦ τάβαλε, περίφημος γιαντρός,
 πού πέτραις μὲ τὰ δόντια του καθὼς τόν Κρόνο τρώς.

Π. — 'Εσὺ κατήντησες μποτε και φιγουρίνι τρέλλα,
 ρούχα 'στὸν 'Αἰδωνόπουλο, 'στὸν Μπάμπανο μασεῖλα.

Φ. — 'Επίτηδες, βρέ Περικλῆ, 'στὰς τόσας εὐτυχίας
 ἐξώπλισα τὸ στόμα μου δι' ὀδοντοστοιχίας,
 γιὰ νά τὴν ἔχ' ὡς ὄπλον μου κι' ὡς ἄμυναν γενναίαν
 'στὴν ἐκλογὴν τὴν νιάν,
 γιὰ νά 'μπορῶ 'στ' ἀληθινὰ μὲ τούτη νά σαγκάνω,
 και τώρα διαδῆλωσι μοῦ λένε νά μὴν κάνω.

Τίς εἶ, πού στίκεις και μοῦ λές: ἀπίσω, βρέ ζεθίωμα ; ὃ
 εἰλεύθερο πολίται,
 τὸ Σύνταγμα 'ἀπειλεῖται,
 τὸ μέγα τοῦ συνέχεσθαι μᾶς ἀπειροῦν δικαίωμα.

Διαδῆλωσι θά κάνω,
 δὲν 'μπορῶ, θά ζεθυμάνω,
 πάμε, βρέ, 'στοῦ Θεωδώρακη,
 κι' ἔχω δυνατὸ μεράκι.

'Μπρός γράν κάσπα, μπασαβίλλα,
 βομβαρδίνια βαρεῖτε,
 γιούχα, ζήτω, φόλα φόλα,
 κατ' εὐθείαν προχωρεῖτε.

Δίχως γκάρισμα θά σκάσω,
 θέλω κριας νά σαγκάσω,
 και ποθῶ μὲ τοῦ Μπαμπάνου τὴν λιθίνην σιαγόνα
 χιλιάδα Φιλισταίων νά σκοτώσω 'στὸν ἀγῶνα
 σάν κι' ἐκείνον τὸν Σαμφώνα.

'Ἐγω σήμερα μπουρί
 σάν 'Αράκης, σάν 'Οθέλλος,
 βγάλε λόγο, Θεωδωρή,
 Κόρδοнос, Κορδοναρίλος.

Ταρλαμπούμπα, ταρλαμπούμπα,
 γεῖά σου, Κορδονοκαλοῦμπα,
 μπάμ και μπούμ, μὲς 'στὴν ἀντάρα
 ρίξετε και λίγα σμπάρα,
 ρίξετε και μιά ρουκίτα
 νά φωτίση τὴν μπαρμπέτα.

Αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι, πού βγαίνει και μᾶς λές,
 νά γερμισθῆ νά πῆσῃ σὲ κλούβιαις κεραλαῖς.
 Αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι, παππού τῆς Κηρσισιᾶς,
 σάν ἄμβωνας νά γίνῃ μεγάλης 'Εκκλησιᾶς.

Διαδῆλωσις θά γίνῃ,
 φόλα φόλα και στρυγγίνη,
 ζήτω ζήτω, γιούχα γιούχα,
 σχίστε κριάτα και ρούχα.

Ζήτω ζήτω και τῆς Κρήτης,
 εἰμ' εἰλεύθερος πολίτης,
 κι' ἐκλογὴ δὲν θέλω τώρα δίχως φέλας και φωναις,
 κι' ὅποιος μοῦ τῆς ἐμποδίσῃ θάναι πρώτος κουνεῖς.

Μᾶρς ὁ κάθε πατριώτης
 ὅπως 'στοὺς παλῆρους μας χρέουσι,

καὶ τῆς Πάτρας ὁ Διοσκότης
τάβαλε μὲ τοὺς Μασσώουσι.

Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα δόντι μὲς 'στὸ στόμα μου μισθ,
κι' ἀφοῦ τώρα μὲ μανία
κυνηγούν τὴν Μασσωνία,
ἔγινα κι' ἐγὼ Μασσώουσι μὲ μισοῖλα καὶ μισσοῦ.

Ποῖός ἐσὺ, ποῦ μ' ἐμποδίζεις τὸ λαρούγγι μου νὰ βγάνω ;
ἂν τολμᾷς ἐμπρὸς μου ἔλα...
μὲ τὴν ψεύτικη μισοῖλα
ρίχνομαι καὶ σὲ διαγκάνω.

Ποῖός ἐσὺ, ποῦ δὲν ἀφίνας
'στὰς ἡμέρας τῆς εἰρήνης
ἐκδηλώσεις Κερυβάντων βρυχομένων καὶ πηρώντων ;
σὲ ξεσχίζω διὰ τούτων τῶν φρικτῶν χαυλιοδόντων.

Πίσω σὺ, κοκκινωδράκη,
μ' ἐπίασαν ὑστερισμοί,
πρόβαλ' ἔξω, Θεοδράκη,
κινδυνεύουσι οἱ θεσμοί.

Βρὶ Περικλέτο τενεκὲ
καὶ ποῦρε Συντογματικὲ,
ποῦ δὲν σοῦ λείπει δόντι,
ἄς πάμε καὶ 'στὸν Κόντη.

Βρὶ Περικλῆ τεμπελχανᾶ,
ποῦ λὲς τραγοῦδα κλέφτικα,
βγάλε καὶ σὺ τ' ἀληθινὰ
κι' αἶντε νὰ βάλῃς ψεύτικα.

Ζήτω κι' ὁ Κόντης, βρὶ παιδιὰ, ζήτω τοῦ Θεοτόκη,
πλὴν τίς αὐτὸς ὅπου χωμᾷ καὶ μὲ καταδιώκει ;
'Πίσω σοῦ λέγω, βέβηλε, μὴν ἐρχεσθαί σιμὰ μου,
θὰ κἀνω διαδῆλωσι, θὰ 'πὼ τὸ φρόνημά μου.

Μὰρς ὁ κάθε κουστοδόντης,
ζήτω κι' ὁ λιγνὸς ὁ Κόντης,
ζήτ' ὁ νέος Γαλαζίας,
ζήτ' ὁ ρέκτης Εὐταζίας,
ὁ Θανάσης δηλαδῆ,
ποῦναι μὲς' ἀπ' τὸ Δαδί,
καὶ τοῦ κόμματος τοῦ νέου φωτεινῆν βαστάζων δᾶδα
φῶς σκορπίζει 'στὴν Ἑλλάδα.

Ὀύρα !... τῆς ἐλγᾶς κλαδιὰ
φέρτε μου νὰ τὰ σκορπίω,
'μπρὸς ὁ Κόντης, βρὶ παιδιὰ,
κι' ὁ δαδούχος ἀπ' ὀπίσω.

Π. — Πάμε, βρε, καὶ 'στὸν Ζήμη, πάμε 'στὸν μουστακαλῆ,
ἂν κι' ἐκείνος δὲν μιλήθῃ,
Ζήτω ζήτω κι' ὁ Ζαήμη, κὺτταξὲ μάς πῶς πηρώμε,
πρόβαλε 'στὸ παραθύρι τὰ μουστάκια σου νὰ 'δοῦμε.

Πρόβαλε 'στὸ παραθύρι
γιὰ νὰ 'δῆς τὸ πανηγύρι,
ἔδγα, τῶν ματιῶν μας κόρη,
'μιλήσῃ μάς μὲ τὸ ζορι.

Τζόγια μου, νὰ σὲ χαρῶ,
βγάλε λόγο, δὲν 'μπορῶ.

Τόσας παρακλήσεις ἄκου,
μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου
περιμένει τὸ μάλισσι
κι' ὁ Ζαήμης νὰ 'μιλήθῃ.

Πάμε καὶ 'στὸν Δελγηγόγγη... Ζήτω καὶ τοῦ Λεωνίδα,
ποῦ κατήσχυνε τὸν Εἰρήνη καταυγᾶσας τὴν Πατρίδα,
καὶ 'στοὺς Λακεδαιμονίους καὶ 'στὴν Σπέρτην ἀναγγεῖλλω
πῶς μαζί μὲ τὸν Βαλιτά, πῶς μαζί μὲ τὸν Ραζίλο
εἰς τὸ Λαύριον ἐπήγες καὶ τοὺς ἐπίσασε βρογγί
κι' ἔγιναν μεγάλαις φέσταις καὶ χαραῖς κι' ὑποδοχῆ.

Ζήτω καὶ 'στὸν Καραπάνο,
ζήτω ζήτω καὶ τοῦ Ράλλη,
πάμε λόγο νὰ μᾶς βγάλῃ,
νὰ μᾶς 'πῇ γιὰ τὸν Σουλτάνο.

'Ἐδγα, Ράλλη χρυσομάλλη, γιὰ τὴν Πόλι νὰ μᾶς 'πῆς...
πλὴν τί βλέπω ; λυσοσάλευσι καταπένω μάς ἰσπεῖς,
ὅμως φθάνω ἀπὸ πέρα
καὶ κλητήρες κι' ἀστυνόμοι,
δὲν ἀφίνας 'ελευθερία
τῶν πατριωτῶν ἢ γνῶμη.

Φ. — Πίσω 'πίσω μᾶς φωνάζουν... πάρτε φόρα καὶ φωτιά,
ζήτω ζήτω τὸ κορόδι,
ζήτω τῆς ἐλγᾶς οἱ κλώνοι,
ζήτ' ὁ νέος Λεωνίδα, ὁ Ζαήμη, ἡ μурτία.
Πλὴν ἀλύπητα μὲ δέρνουν... ὄρε μῆσα 'στὸ Κουβέρνο.
Π. — Μὰ κι' ἐγὼ μαζί μὲ τούτους οἱ τσακίνο καὶ σὲ δέρνω.

Ἡ Περικλέτου συνομιλίη μὲ τὴν κυρίαν τοῦ Φασουλᾶ.

'Αἰδονοπούλου Μίλαθρον καὶ Παπκωϊάνου,
ραφτάδικο καὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγαλοσιάνου,
κι' ἡ κοκκινίτσα Φασουλῆ λέγει 'στὴν Περικλέτου :
εἰθέλεις στολιδοῦ νὰ μᾶς λὲν τοῦ θηλυκοῦ μουκίτου ;
θίλεις τῆς μόδας νὰ μᾶς 'ποῦν τρεὶ κόμη (ἢ φὸ κοκίταις ;
πάμε, μὰ σὲρ, σ' αὐτοὺς τοὺς δὲν νὰ κόψωμε ζακίταις.
Κοστούμα μόνον ἀνδρικό, κυρία μου, δὲν κἀνω,
ἀλλὰ κι' ἐμᾶς τὸ θηλυκὸ 'βαλθῆκαν νὰ τρελλάνου.
Κἀτι ζακίταις μάτια μου, κἀτι ζακίταις φῶς μου,
πάμε, μὰ σὲρ, νὰ γίνωμε τὸ ζήτημα τοῦ κόσμου,
νὰ κἀνωμε παντοῦ σουπερλί καὶ 'στὰ χρυσᾶ μάς ταίρια
κι' ἀπὸ τὴν ζήλεια νὰ γένουσι ὡς εἶδος θειαφοκίρια».

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλουσι λόγοις ἀγγελίαις.

Τεῦχος Χριστουγεννιάτικον τῆς φλογεράς « Ἐστίας »
μαστον ἐξ ὕλης ἐκλεκτῆς καὶ σοβαράς κι' ἀστείαις,
θαυμάσιον, μοναδικόν,
ἐξόχως πανηγυρικόν,
μούτσουνα, κέφι, χάχανα, ποῦ κόμεις θὰ κρεπάρη
κι' ἀμίσους μὲ τὰ τίσερα θὰ τρέιθῃ νὰ τὸ πάρῃ.

Τὶ πλοῦτος Ἡμεροετικῶν εἰς τὸ Κωνσταντινίδην
περικαλλῶν εἰς χρώματα κι' εἰς σχήματα κι' εἰς εἶδη,
εἰκόνας, πολυτέλεια, καὶ φθῆγμα 'στὴν τιμῆ,
τριζέτε κι' ἐπουλθῆκαν σὰν χάσιχο ψομί.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ καὶ τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πιννακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.